

Soldat. Hvis man skal have en saadan Tilstand tilvejebragt, er det nødvendigt, at man i det mindste giver den menige Soldat 1 Kr. om Dagen. Og ligeledes er der andre indenfor Militæretaten, hvis Løn er saa særdeles lav, og hvor den her foreslaaede Lønforhøjelse ikke forøger Lønnen saaledes, at de kunne leve af den, det er Korporalerne. Hvorfor skulle Korporalerne kun have en Forhøjelse af 12 Øre om Dagen, naar Officererne skulle have en Forhøjelse af indtil flere Hundrede Kr. om Aaret? Korporalernes Løn er saa lille, at de i hvert Fald i langt ringere Grad end Officererne ere i Stand til at leve af deres Løn. Derfor foreslaar det Mindretal, som jeg her har den Ære at tale for, at Korporalernes Lønning skal forhøjes paa samme Maade som de menige Soldaters Lønning.

Dette kunne vi saa meget mere gøre, som det ærede Flertal nu ganske forlader det Standpunkt, paa hvilket vi tidligere stode: at Militærudgifterne ikke skulde forøges, saa længe Forsvarskommissionen sad. Og gør man et saa væsentligt Indgreb i Forsvarskommissionens hele Arbejdsmaade, som der er gjort ved de fra den højtærede Regerings Side her fremsatte Programforslag, er der ingen Grund til, at man ikke skulde kunne tænke sig, at der ogsaa paa andre Punkter blev gjort Forandringer i den bestaaende Hærordning, som kunde medføre Bespareser. Thi det højtærede Flertal vil dog vel neppe hævde, at Konsekvensen af det Standpunkt, hvorpaa Venstrereformpartiet tidligere stod, var, at nu kunde man stille alle mulige Forslag, som medførte en Forøgelse af Militærudgifterne, men hvis nogen stillede Forslag om Bespareser i Militærudgifterne paa det ene eller andet Punkt, maatte det tilbagevises som noget, der paa Forhaand maatte betegnes som absurd. Et saadant Standpunkt fra Flertallets Side vilde jo være ganske selvmorderisk efter den Stemning, der er ude i den danske Vælgerbefolkning. Derfor ventede jeg, at naar i alt Fald et af Oppositionspartierne her i Tinget ved selv at stille et dertil sigtende Forslag har givet Tilsagn om at ville være med til en Omordning af Hærloven straks, saaledes at der sparedes nogle Tjenestedage i Rekrutuddannelsen — det behøvede jo ikke at være saa forfærdelig meget, blot det opvejede den Udgift, der var Tale om —, vilde Regeringen erklære, at den kunde gaa med dertil. Thi i saa Fald vilde vi staa paa Venstres gamle Standpunkt: at der ikke maatte tilkomme

nogen Militærudgift, der forøgede det samlede Budget, men at enhver ny Udgift skulde opvejes ved en tilsvarende Nedgang.

Dette Standpunkt maa jeg derfor anbefale. Jeg kan nemlig ikke se, med hvilken Ret det ærede Medlem for Løvel betegnede det som en parlamentarisk Selvfølge, at man skal vedtage de her foreliggende Lovforslag. Det skulde dog være saadan, at dette høje Tings Medlemmer lode deres Standpunkter bestemme af, hvad der er sagligt rigtigt efter deres egen personlige Overbevisning. Men det er dog neppe tænkeligt, at det, som de i Fjor afviste, da det kom fra daværende Krigsminister Madsen og fra daværende Marineminister Jöhnke — hvilket det efter det ærede Medlem for Løvels Paastand gjorde — skulde de kunne gaa ind paa nu. Thi hvorledes kunne de betegne det som sagligt rigtigt at gaa ind paa det i Aar, da der ikke er nogen som helst mellemkommende Begivenhed af saglig Natur, som gør, at det nu skal være eller kan være mere rigtigt, end det var i Fjor. Tværtimod, det eneste, man kan sige af saglig Natur om dette Spørgsmaal i Aar i Forhold til i Fjor, er, at medens vi i Fjor dog kunde formode, at der endnu var et nogenlunde rigeligt Spand af Tid tilbage, inden vi kunde vente Forsvarskommissionens Betænkning og derpaa kunde begrunde Forslag om en ny Militærordning, maa vi nu, da vi ere rykkede et Aar frem, være komne denne Begivenhed et saa væsentligt Skridt nærmere, at man maa antage, at i den kommende Sommer vil Forsvarskommissionens Betænkning foreligge. Dette er en almindelig Forventning, og vi kunne altsaa vente i den Rigsdagssamling, der begynder til Efteraaret, at se her paa Rigsdagens Bord et Forslag til en helt ny Hærordning. Selv om man altsaa i Fjor havde været nogenlunde stemt for at imødekomme et Forslag fra de daværende Ministres Side, vil man i Aar kunne sige, at nu vil man selvfølgelig ikke gaa ind paa et saadant Forslag; thi nu er man kommen saa meget nærmere ved Forsvarskommissionens Afgørelse og Betænkning. Man kan ikke med nogen som helst Ret anstille den anvendte Argumentation.

Det ærede Medlem for Løvel sagde, at han erkendte Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt om, at man i det berømte Partimøde i Reformpartiet havde tilsagt den nuværende Forsvarsminister at støtte et Forslag, der fremkom fra hans Side om forhøjede Officerslønninger, og at støtte det alle Vegne, hvor det kom frem,